

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z wniosku Fundacji "U.(...)" z siedzibą w R.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Ministra Zdrowia
o zavezwanie do próby ugodowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 kwietnia 2008 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego w W.
z dnia 3 października 2007 r., sygn. akt V Cz (...),

**oddala zażalenie i zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania
120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 3 października 2007 r. odrzucił skargę kasacyjną Fundacji „U.(...)” z siedzibą w K. W uzasadnieniu podał, że skarga kasacyjna, zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c., przysługuje jedynie od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie. Przedmiotem zaskarżonego postanowienia było natomiast zarządzenie zwrotu wniosku o zavezwanie do próby ugodowej.

Na postanowienie to wniósł zażalenie pełnomocnik wnioskodawcy, przypisując wnioskowi charakter *quasi* pozwu. Przyjmując, że dopuszczalna jest skarga kasacyjna

na odrzucenie pozwu przyjął *per analogiem*, że możliwym jest zaskarżenie skargą kasacyjną także postanowienia oddalającego zażalenie na zarządzenie zwrotu wniosku o zawezwanie do próby ugodowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest oczywiście niezasadne. Na wstępie należy zauważyć, że problem zaskarżalności postanowień sądu drugiej instancji oddalających zażalenie powoda na zarządzenie przewodniczącego o zwrocie pozwu był już przedmiotem wielu rozstrzygnięć Sądu Najwyższego, który jednolicie przyjmował, że w takich wypadkach kasacja nie przysługuje (np. postanowienia z dnia 19 grudnia 1996 r., II CKN 60/96. z dnia 11 lipca 1997 r., II CKN 315/97. z dnia 11 września 1997 r., II CZ 113/97, z dnia 24 września 1997 r., II CZ 92/97 niepubl., z dnia 8 stycznia 1998 r., I CZ 154/97, OSNC 1998/7-8, poz. 122).

Zwracano trafnie uwagę, że w postępowaniu cywilnym istnieje kategoria czynności sądowych wstępnych, decydujących o tym, czy postępowanie zostanie wszczęte, czy nie. Jedną z czynności podejmowanych w tej fazie procesu jest - dokonywana przez przewodniczącego - kontrola spełnienia przez powoda wymagań formalnych pozwu. Na tym etapie chodzi więc tylko o zapewnienie prawidłowego wszczęcia procesu; pozew zwrócony nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z jego wniesieniem do sądu, przy czym zwrot pozwu nie stanowi przeszkody w jego późniejszym, ponownym wniesieniu do sądu, już bez wytkniętych przez przewodniczącego braków formalnych (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 1998 r., I CZ 207/1997, niepubl.).

Rozważania te należy odnieść odpowiednio także do postępowania pojednawczego. Zwrócić trzeba przede wszystkim uwagę, że w niniejszym postępowaniu decyzję podejmował przewodniczący (a nie sąd), a ponadto miała ona postać zarządzenia zwrotu wniosku, a nie jego odrzucenia. Porównywanie decyzji dotyczącej braków formalnych wniosku z postanowieniem o odrzuceniu pozwu jest błędne i dotyczy elementarnych zagadnień postępowania cywilnego. Treść art. 398¹ § 1 k.p.c. jest jednoznaczna. Niezależnie od tego wskazać należy, że po nowelizacji z dnia 24 maja 2000 r. skarga kasacyjna przysługuje jedynie od dwóch rodzajów postanowień sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie - w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania. Zmiana ta podkreśla, że skarga kasacyjna jako środek prawny o szczególnej randze ma zastosowanie tylko do orzeczeń o największym

znaczeniu procesowym. Obok orzeczeń merytorycznych, co do istoty sprawy, należą do nich te, które dotyczą przesłanek procesowych.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.